

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 354/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. V., Z., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre a jeho rozsudkom z 11. septembra 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To/74/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2012 doručená sťažnosť P. V., Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 50 ods. 2 ústavy, základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé

súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) a jeho rozsudkom z 11. septembra 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To/74/2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 99/2010 z 28. marca 2012 uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní jedného roka s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov.

O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 To/74/2012 z 11. septembra 2012, ktorým bol sťažovateľ po zrušení prvostupňového rozsudku uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený peňažný trest v sume 300 €.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 50 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ svoje námietky opiera o argumentáciu, v ktorej uvádza:

„Súd obchádza obranu sťažovateľa a nevysporiadava sa s ňou, vyberá si len tie dôkazy, ktoré zapadajú do skutkovej verzie zvolenej vopred súdom, vychádzajúcej z predpokladu viny sťažovateľa a obranu sťažovateľa odmieta postupom, ktorý je v rozpore so všeobecne uznávanými postupmi súdnej praxe, vyplývajúcej z konštantnej judikatúry.

Takýto postup súdu, je možné považovať za postup, v ktorom absentuje zákonné a ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutia v zmysle čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ak odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje vysporiadanie sa s obranou obvineného, sú právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní, preto je potrebné takéto rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny, ako

i s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Možno poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. 3 ÚS 617/2000 zo dňa 4.10.2001, ktoré uvádza, že orgány činné v trestnom konaní od najnižšieho po najvyšší stupeň nesmú vykonávať selekciu dôkazov, ktoré potvrdzujú alebo vyvracajú vinu. Nikto nie je podľa vlastných kritérií oprávnený vykonávať selekciu dôkazov a nesmie viesť konanie určitým smerom.

Ústavný súd Českej republiky po uvedenom rozhodnutí vydal celý rad podobných rozhodnutí, ktoré poukazujú na citované rozhodnutie vo svojich odôvodneniach.

Sťažovateľ sa domnieva, že predmetná vec je prípadom, ktorý možno pod selekciu dôkazov podriaadiť a prípadné vyhovenie jeho sťažnosti by bolo veľmi podstatným prínosom pre súdnu prax.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 50 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a jeho rozsudkom z 11. septembra 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To/74/2012, toto rozhodnutie zrušil, vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 50 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ, tak ako to sám uviedol vo svojej sťažnosti, vidí porušenie svojich základných práv zaručených ústavou a listinou a práva zaručeného dohovorom v absencii

náležitosti odôvodnenia, v ktorom by sa konajúci súd vysporiadal so sťažovateľom prednesenou relevantnou argumentáciou.

Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu rozsudku krajského súdu, aby posúdil, či výkon právomoci krajského súdu, a teda kvalita obsahu jeho rozhodnutia zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 99/2010 z 28. marca 2012 uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť, na tom skutkovom základe, že *„dňa 9. augusta 2009 v čase medzi 19.00 hodinou a 19.30 hodinou v katastri obce Z. na účelovej komunikácii vedúcej od záhradkárskej oblasti smerom na hlavnú cestu č. 1/63 fyzicky napadol poškodeného A. S., tým spôsobom, že poškodeného zrazil na zem, následne drevenou palicou dlhou cca 1.20 m sa zahnal smerom na hornú časť tela poškodeného, pričom poškodený sa snažil brániť a vykryť úder tým spôsobom, že zdvihol pravú ruku nad hlavu, pričom ho obvinený viackrát udel drevenou palicou do pravej ruky v oblasti lakťa a predlaktia, čím poškodenému A. S. spôsobil trieštivú zlomeninu lakťovej kosti s posunom kostných úlomkov, ktoré zranenie si vyžiadalo operáciu na chirurgickom oddelení a následné liečenie v trvaní najmenej 6 týždňov“.*

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal v prvom rade na výpoveď svedka poškodeného, ktorý vypovedal o útoku sťažovateľa, počas ktorého podľa vyjadrenia poškodeného najviac úderov utrpel na hornej končatine, ktorou sa pred údermi sťažovateľa bránil.

V ďalšom bode okresný súd prezentoval výpoveď ustanoveného znalca, ktorý sa počas svojej výpovede na hlavnom pojednávaní pridržiaval vypracovaného znaleckého posudku týkajúceho sa spôsobu vzniku zranenia poškodeného, v ktorom konštatoval: *„Mechanizmom vzniku tohto poranenia bolo priame násilie na oblasť ruky, kde došlo k zlomenine. Šlo o značnú intenzitu lokalizovaného násilia, nakoľko došlo k trieštivej zlomenine ruky. U poškodeného nešlo o typickú zlomeninu, ktorá nastáva pri páde. Táto zlomenina, ktorú poškodený utrpel, sa volá obranná zlomenina, teda vzniká vtedy, keď na svoju obranu nastaví ruku a priamym lokalizovaným násilím na oblasť lakťovej kosti.*

Na vznik tohto poranenia stačí jeden úder. Z lekárskej správy nevyplývalo žiadne opakované násilie, nemal žiadne krvné podliatiny na tele inde, mal len lokalizovanú zlomeninu lakt'ovej kosti.“ Podľa odôvodnenia rozsudku okresného súdu znalec pripustil aj možnosť vzniku tohto poranenia pádom, ale dodal, že je to málo pravdepodobné z dôvodu, že pri takomto mechanizme zranenia vznikajú iné typy poranenia.

Okresný súd ďalej prezentoval výpoveď odborne kvalifikovaného svedka a lekársku správu, ktoré zhodne potvrdili spoľahlivú zrakovú dispozíciu svedka poškodeného, a síce že *„vzhľadom na hodnoty ľavého a pravého oka mohol poškodený zo vzdialenosti 1-2 m veľmi dobre vidieť osobu“*.

Okresný súd ďalej odkázal na lekársku správu obsahujúcu popis zranenia poškodeného, a to ako zlomeninu lakt'ovej kosti.

Okresný súd v rozsudku uviedol, že vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania (na základe výpovede svedka poškodeného, znaleckého posudku a lekárskeho správ) dospel ku skutkovému záveru, že u poškodeného došlo k zlomenine lakt'ovej kosti v dôsledku úderov na túto kosť pri obrannom postoji. Okresný súd zdôraznil, že mechanizmus zranenia opísaný v znaleckom posudku a kvalifikovaný ako typická zlomenina pri obrannom postoji korešponduje s výpoveďou svedka poškodeného, ktorý ako páchatel'a označil s'ťažovatel'a a u ktorého pochybnosti o spoľahlivosti jeho svedectva z pohľadu fyzickej dispozície (zraková ostrosť) boli vyvrátené relevantnými dôkazmi.

Napokon okresný súd vyhodnotil aj výpovede svedkov svedčiacich v prospech s'ťažovatel'a, ktorí s'ťažovateľovi na kritický čas poskytli tzv. alibi, a to ako nevierohodné, vzhľadom na ich pomer k osobe s'ťažovatel'a (priatelia a príbuzní).

S'ťažovateľ proti prvostupňovému rozhodnutiu podal odvolanie, v ktorom *„Vytýkal súdu I. stupňa, že odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje právne úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že zranenie mal poškodenému spôsobiť práve on. Chýba aj hodnotenie dôkazov za situácie, že tieto si vzájomne odporujú. Ak má súd hodnotiť vierohodnosť dvoch skupín odlišných dôkazov, nemôže vierohodnosť niektorého z dôkazov odôvodniť len okolnosťami svedčiacimi o vierohodnosti inej skupiny dôkazov.*

Jediným usvedčujúcim dôkazom je výpoveď poškodeného. Táto nie je vierohodná, pretože :

- pri výpovedí 17. 08. 2009 popísal skutok tak, že ho obžalovaný udrel asi 10-krát, aj do nohy, pri útoku nikto iný nebol,
- pri výpovedi 07. 10. 2009 tvrdil, že pri útoku bol aj syn obžalovaného, ktorý ho tiež udrel násadou od lopaty,
- na hlavnom pojednávaní 28. 04. 2011 uvádzal, že syn obžalovaného ho neudrel,
- znalec MUDr. G. Š. vylúčil mechanizmus zranenia opakovaným násilím, pričom na tele poškodeného neboli žiadne krvné podliatiny, mal len lokalizovanú zlomeninu lakt'ovej kosti. Tiež nevylúčil možnosť vzniku zranenia pádom na predmet vytrčajúci zo zeme.

Poškodený vypovedal rozporne aj ohľadne svojej opilsti, nejasnosti sú v tom, či bol kradnúť papriku svedkovi P. V. v deň, kedy došlo ku skutku, či vozidlo, na ktorom mal obžalovaný prísť bolo nákladné alebo malo posuvné dvere. Poukázal tiež na povest' poškodeného a jeho spôsob života, sústavné páchanie trestnej činnosti.

Skutok nespáchal, čo potvrdzujú svedkovia P. V., P. V. ml., J. V., S. V., K. T., I. T., E. V. “.

O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 To 74/2012 z 11. septembra 2012, ktorým bol sťažovateľ po zrušení prvostupňového rozsudku uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví s odlišnou kvalifikáciou v porovnaní s prvostupňovým rozsudkom (§ 156 ods. 1 Trestného zákona).

Krajský súd vo svojom rozhodnutí dôvodil takto:

„Súd I. stupňa na základe úplného, kontradiktórneho a zákonne vykonaného dokazovania, po vyhodnotení dôkazov v súlade s kritériami uvedenými v § 2 ods. 12 Tr. por., dospel v zásade k správnym skutkovým záverom, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa podrobne poukázal na obsah vykonaných dôkazov. V súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol svoje právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov. Podrobne sa zaoberal hodnotením výpovedí obžalovaného, svedka-poškodeného, svedeckých výpovedí, znaleckého posudku a listinných dôkazov.

Obžalovaný bol zo spáchania skutku usvedčený predovšetkým priamym dôkazom - výpoved'ou poškodeného A. S., ktorá bola podporená objektívnymi dôkazmi -

lekárskymi správami a znaleckým posudkom z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia a traumatológia.

V tomto smere preto nie je možné súhlasiť s tvrdením obžalovaného, že bol usvedčený jediným usvedčujúcim dôkazom.

Znalec z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia a traumatológia na hlavnom pojednávaní konanom 28. 04. 2011 potvrdil, že k zraneniu poškodeného došlo priamym násilím na oblasť ruky, nejedná sa o zlomeninu, ktorá nastáva pri páde. Ide o typickú obrannú zlomeninu, keď poškodený na svoju obranu nastavil ruku, na ktorú pôsobilo lokalizované násilie na oblasť laktovej kosti.

Poškodený vo výpovediach vypovedal o všetkých podstatných skutkových okolnostiach zhodne, pričom podľa výpovede MUDr. J. M. netrpel žiadnym závažným očným ochorením. Zrková ostrosť jeho očí v čase skutku bola veľmi dobrá, preto mohol na vzdialenosť 1-2 metre, z ktorej na neho obžalovaný útočil, vidieť veľmi dobre.

Vzhľadom na uvedené dôkazy ani odvolací súd nemal pochybnosti o zranení poškodeného a mechanizmu jeho vzniku, ku ktorému podľa záverov znaleckého posudku došlo pri obrane voči útoku obžalovaného drevenou palicou.

Súd I. stupňa správne postupoval aj pri hodnotení svedeckých výpovedí rodinných príslušníkov obžalovaného, z ktorých vyplýva snaha napomôcť mu zbaviť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok a to aj v súhrne s priamym usvedčujúcim dôkazom.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného prezentovanú aj v odvolacom konaní, odvolací súd túto vzhľadom na horeuvedené skutočnosti a vykonané dôkazy, na ktoré podrobne poukázal súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, považoval za spoľahlivo vyvrátenú.“

V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu

vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného rozhodnutia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenom odvolaní) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

Ústavný súd po preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu dospel k týmto relevantným čiastkovým záverom:

V odôvodnení rozhodnutia krajského súdu, ale aj v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového súdu, na ktoré sa odvolací súd v časti skutkových záverov ako na vecne správne odvolal, konajúce súdy podrobne vysvetlili celý proces dokazovania, prostredníctvom ktorého dospeli k ustáleniu skutkového a naň nadväzujúceho právneho záveru.

Na jednej strane konajúce súdy podrobne prezentovali a vyhodnotili v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov dôkazy svedčiace proti sťažovateľovi, a síce priame svedectvo poškodeného podporené súvisiacimi podpornými lekárskymi správami, predovšetkým však korešpondujúcimi závermi znaleckého posudku, ktorý preferoval skutkovú verziu akceptovanú konajúcimi súdmi a, naopak, z odborného hľadiska znížil pravdepodobnosť skutkovej verzie predkladanej sťažovateľom (pomenoval ju ako „málo pravdepodobnú“).

Konajúce súdy v kontexte celého dôkazného reťazca vyhodnotili aj dôkazy svedčiace v prospech sťažovateľa (svedecké výpovede príbuzných a priateľov sťažovateľa) a kvalifikovali ich s poukazom na pomer týchto svedkov k osobe sťažovateľa ako nevierohodné.

Na základe takto formulovaných záverov konajúce súdy ustálili skutkovú verziu o spôsobe vzniku zranenia poškodeného a o spáchaní skutku sťažovateľom.

Ústavný súd je toho názoru, že konštatovanie krajského súdu o správnosti skutkových záverov prvostupňového rozsudku bolo založené na racionálnom, náležitom, a teda ústavne konformnom odôvodnení rozhodnutia. Odôvodnenie namietaného rozhodnutia krajského súdu predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité zhodnotenie vykonaných dôkazov a vyčerpávajúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany krajského súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenia jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov označených článkov ústavy, listiny a dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2013